

Vannessa Thuyns

Meer dan een kus

LAB Uitgevers
VBK Media B.V. / Utrecht
ISBN paperback 978 90 325 2123 3
ISBN ebook 978 90 325 2126 4
ISBN audiobook 978 90 325 2134 9
NUR 340
© 2025 Vannessa Thuyns
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Crius Group Hulshout

Alle rechten voorbehouden

LAB Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

LAB
UITGEVERS

Voor mijn geweldige kinderen Guusje en Sjors,

Ik weet het, lezen is niet jullie grootste hobby. Dat is oké!
Ik ben wel enorm blij met jullie support en enthousiasme.

Mocht je toch nieuwsgierig zijn naar waar ik al die
maanden mee bezig ben geweest, een kleine tip: hoofdstuk
26 en 29 kun je beter even overslaan. #awkward

Kus, Mama

Hoofdstuk 1

Teddy

‘Thompson & Burns Corporate Finance, goedemorgen... O, hallo meneer Van Kralingen.’ Gwens ogen flitsen even naar me als ik nadrukkelijk mijn hoofd schud en twee vingers de lucht in steek.

‘Het spijt me, mevrouw Thijssen is nog niet terug van haar lunchafspraak. Ze belt u over twee dagen terug... Ja klopt. Meteen na het weekend.’ Haar stem trilt met een geloofwaardige spijt, alsof ze werkelijk baalt van het ongemak dat dit voor deze eeuwige zeurpiet van een klant betekent.

Ik doe alsof ik een document doorneem en geef daarna een goedkeurend teken met mijn duim.

‘Ze heeft uw business case bekeken en maandag krijgt u het advies in een overzichtelijk rapport... Dank en ook voor u alvast een fijn weekend. Dag meneer Van Kralingen.’

Met een tevreden glimlach beweeg ik naar mijn kamer. Mijn secretaresse en ik hebben aan een half woord genoeg. ‘Gwen, je bent de beste!’

‘O ja, nog iets, Teddy!’ Haar hakken klakken op de tegelvloer terwijl ze haastig achter me aan rent. ‘Er staat iemand op je te wachten.’

Mijn blik valt op de halfopen deur van mijn kantoor. ‘De eerste afspraak is toch pas over anderhalf uur?’ Ik duw de deur met een snelle beweging verder open. In het midden van de kamer staat mijn moeder. De rode vlekken op haar wangen en haar trillende

onderlip verklappen haar recente tranen. ‘Mam, wat doe jij hier? Gaat het wel?’

‘Je hebt me nog niet gebeld, je zou me direct terugbellen.’ Haar stem is een stuk hoger dan normaal.

Gwen gluurt over mijn schouder naar binnen. ‘Ik breng nog wat thee en sorry,’ fluistert ze verontschuldigend.

Ze weet dat ik niemand in mijn kantoor laat als ik afwezig ben. Waarschijnlijk heeft mijn moeder haar overgehaald met een dramatisch verhaal. Daar is ze goed in.

‘Ted, je had me beloofd te bellen vanuit de auto. Je zou me direct terugbellen,’ herhaalt ze.

‘Ik weet het, maar het was zo druk op de weg, ik moest echt opletten,’ lieg ik, want ik zat eigenlijk een halfuur met Rhea aan de telefoon. Zoals altijd is mijn beste vriendin de eerste die het hoort als ik iets belangrijks te vertellen heb. Ik móést Rhea spreken. Toen ik vanmorgen die aangetekende brief op kantoor kreeg, was ik totaal verrast en lichtelijk in shock. Een brief met de vraag of ik volgende week aanwezig kan zijn bij de afwikkeling en verdeling van mijn vaders nalatenschap. Een vader die ik niet heb gekend. Ook al hebben we nooit contact gehad, ik heb vaak nagedacht over wat er zou gebeuren als hij zou overlijden. Of ik bericht zou krijgen? En van wie? Hoe ik zou reageren? Hoewel ik het pas sinds vanochtend weet, kan ik nu al zeggen: er verandert niets. Als iemand altijd onzichtbaar voor je is geweest, voelt het alsof die persoon nooit heeft bestaan. Einde verhaal.

‘Teddy, je hebt me urenlang in spanning gehouden. Waar is die brief van de notaris? Wat staat erin? En kan de airconditioning aan of iets van een raam open?’ Haar handen fladderen voor haar gezicht, alsof ze elk moment kan flauwvallen. Met haar piepstem komt mijn moeder over als een zielig vogeltje. Maar laat je niet foppen, ze is een meester in transformatie. De ene keer is ze een knuffelbeer van liefde, de andere keer een vuurspuwende draak

waar geen land mee te bezeilen valt.

Ik hang mijn tas aan mijn bureaustoel en rommel door de bureaulade voor de afstandsbediening van de airco. 'Zoals ik eerder zei, het is slechts een uitnodiging van de notaris. Ik sta in het testament, dus ja... ik zal iets geërfd hebben. Of ik het aanneem is een tweede.'

'O, heel wonderlijk. Hij had dus wel degelijk geld. Dat accepteer je niet zomaar, Ted!' Met ogen die vonken van woede zet ze een stap naar voren. 'Ook al is die man nu dood, zijn centen hoef je niet aan te nemen.'

'Zo dames, ik heb wat thee.' Gwens ogen worden groot als mijn moeder mompelt: 'Geef me liever een borrel.'

Ik schud mijn hoofd om te laten weten dat ze mijn moeder niet serieus moet nemen. 'Zet maar neer, dank je. Mama, ga even zitten.'

'Teddy?' Gwen strijkt haar felgroene retro blouse glad en knabbelt op haar onderlip. 'Maarten wil je zo snel mogelijk spreken. Hij wacht op je in zijn kantoor.'

'Ik kom eraan,' zeg ik terwijl ik een zucht onderdruk. Als onze CEO Maarten 'zo snel mogelijk' zegt, bedoelt hij het ook echt.

Zodra Gwen de deur achter zich dichttrekt, voel ik een stilte in de kamer neerdalen. Ik weet dat ik kalm op mijn moeder moet reageren als ik iets wil bereiken. Had ik deze gave maar van nature. Voorzichtig ga ik naast haar op de kleine bank zitten. Haar ogen dwalen nog steeds onrustig rond. 'Mam,' begin ik zacht, terwijl ik haar een bemoedigend kneepje geef, 'Ik moet nu echt aan het werk. Maar zullen we vanavond samen eten? Ik wil heus wel praten. Rond halfacht kan ik bij je zijn.'

'Het is vrijdag, dan heb ik pilates. Ach, misschien moet ik maar afzeggen.'

'Nee joh!' werp ik tegen. 'Straks beginnen je nekkachten weer.' Ik maak aanstalten op te staan maar ga weer zitten als ze haar handen op die van mij legt.

‘Alles komt weer naar boven. Hoe durft die man ons leven zo op z’n kop te zetten, na bijna dertig jaar? Heeft hij niet genoeg schade aangericht?’ Haar stem trilt terwijl ze de tranen wegslikt.

‘Mam, dat laten we niet gebeuren. Zo simpel is het.’

Ze sluit haar ogen, telt tot tien, en opent ze weer.

‘Ben je een beetje oké?’ vraag ik.

‘Nee Tedje, natuurlijk ben ik niet oké, zo simpel is het niet. Ik wil hier helemaal niet mee bezig zijn. Als ik dat doe, open ik een beerput vanjewelste.’

Ze werpt me een blik toe die me zou moeten laten begrijpen wat er allemaal tussen haar en mijn vader is gebeurd. Maar ik tast in het duister. Dat is al mijn hele leven zo en eerlijk gezegd: ik kies ervoor om het zo te houden. Eerst deed ik het voor mijn moeder, maar al vrij snel ook voor mezelf. Ik voelde destijds sterk dat ik moest kiezen. Natuurlijk had ik mijn vader kunnen opzoeken toen ik achttien werd. Maar mijn moeder had het al zo zwaar en zou er echt onder lijden. En waarom zou ik moeite doen voor een vader die geen enkele interesse heeft voor zijn dochter?

‘Het wordt mijn dood, Teddy. Dit gedoe kan ik niet aan. Ik kan er nauwelijks over praten.’ Ze brengt haar theekopje naar haar lippen, en laat een zachte adem over de rand glijden.

Had ik al verteld dat mijn moeder een enorm gevoel voor drama heeft? Het lijkt logisch, gezien haar verleden als actrice. Na de toneelacademie speelde ze de ene hoofdrol na de andere tot een nieuwe generatie actrices haar plek innam. Dat raakte haar diep, net zoals de ellende met mijn vader. Alles wat ik van hem weet, komt van mijn moeders verhalen. Vooral dat ene vreselijke verhaal. Na maanden van felle ruzies kwam dat beslissende moment: zijn vuist, het ongeluk op de trap. En toen was mijn moeders grens bereikt. Ze verliet mijn vader en nam mij mee, een peuter van iets meer dan twee jaar. Een heftige beslissing, maar ik had waarschijnlijk hetzelfde gedaan.

‘O, voordat ik het vergeet, Tedje, ik heb iets voor je,’ zegt ze, haar glimlach strak. Ze zet het kopje neer en graait in haar handtas.

Mijn vingers trommelen ongeduldig op de bankleuning. ‘Kunnen we dat later doen, ik moet echt aan het werk.’

‘Ben je dan helemaal niet nieuwsgierig? Maak open!’

Met een snelle beweging trek ik aan het gele koordje van een velours zakje met de quote: ‘Je kunt je leven helen.’ Mama is vast weer met haar zweverige buurvrouw Bernadet op stap geweest. Die twee zijn helemaal in hun element als het gaat om spiritualiteit. De vorige keer gaven ze me etherische badolie die mij een groots leven beloofde.

‘Dank je wel, ik zal een mooi plekje zoeken voor thuis of hier op kantoor,’ zeg ik terwijl ik een roze steen tussen mijn vingers laat draaien. Voordat ik het ding terug kan stoppen, voel ik haar hand vastberaden op de mijne.

‘Wacht even, dit is niet zomaar een steen. Kijk hoe mooi hij glimt in het licht! Dit is rozenkwarts, de steen van de liefde. Bernadet zegt dat hij een fijne, zachte energie heeft. Leg hem onder je kussen, dan helpt hij je hartchakra te openen.’

‘Hij is heel mooi, maar je weet toch dat ik hier niet in geloof. En bovendien doet mijn hart het prima.’

‘Nee liefje, de steen opent je hart voor de liefde. Het is echt de perfecte timing. Ken je Bernadets zoon nog?’

Ik knik met enige argwaan als ik haar ogen op zie lichten.

‘Jules is zo goed als gescheiden,’ kondigt ze met een overdreven blij glimlach aan.

‘O, wat verdrietig voor hem.’

‘Nee, dat is juist geweldig, want nu kan hij iets leuks met jou doen!’

‘Ik heb Jules ooit eens gesproken. Hij is lief voor zijn moeder, maar ik voel niet echt de drang om iets met hem te beginnen. Zo speciaal vond ik hem niet.’

‘Is hij óók niet goed genoeg voor je?’ verzucht ze. ‘Hang nou niet weer de eigenwijze moderne vrouw uit. Die onenightstands en vluchtige relaties zijn nergens goed voor. Zo wordt het nooit iets met jou en de liefde.’

‘Natuurlijk wel. Uiteindelijk zal alles op z’n plaats vallen... denk ik... verwacht ik... hoop ik.’ Ik kijk haar diep in de ogen, hopende dat ze me nu met rust laat.

‘Ik hoor het al, je neemt je vaders geld aan. En ik dacht dat je er hetzelfde over dacht als ik. Wat een teleurstelling.’

‘Mam, dat is helemaal niet wat ik zei.’

‘Omkoperij,’ sist ze. ‘Om hoeveel geld zou het eigenlijk gaan?’
Aha, daar is de vuurspuwende draak.

‘Geen idee. Maar nu moet ik naar mijn baas, hij houdt niet van wachten. Blijf gerust zitten om je thee op te drinken.’

‘Weet je Teddy, misschien heb je zijn geld wel verdiend. Als goedmakertje voor een vader die je nooit hebt gehad. En je kunt er leuke dingen mee doen.’

Dat is ineens een heel andere toon.

‘Als ik niet binnen een paar minuten bij Maarten ben, ga ik dat geld zeker nodig hebben. Dan kost het me mijn baan.’ Ik geef haar een snelle kus op haar wang en haast me naar het kantoor van mijn CEO aan het eind van de gang.

Hoofdstuk 2

Teddy

Onderweg loop ik langs een aantal van mijn collega's die meer dan geïnteresseerd zijn in wat me te wachten staat.

'Hé Teddy,' roept Fedde. 'Wat krijg je te horen denk je?'

'Weet ik niet,' mompel ik.

'Okke zit er ook hè. Zijn jullie op het matje geroepen, of zo?'

Ik haal mijn schouders op en loop voortvarend door. Zover ik weet hebben Okke en ik op dit moment geen conflict. Of zou hij over me geklaagd hebben? De laatste keer dat we samen bij Maarten zaten, beschuldigde Okke van Steenhuizen me ervan dat ik informatie had doorgespeeld over een beursgenoteerd bedrijf met problemen. Ik kon er ook niets aan doen dat hij de feiten niet had gecheckt en blindelings met ze in zee was gegaan.

'Gaan jullie eindelijk je geheime relatie aan Maarten bekendmaken?' Barends stem buldert over de hele afdeling.

'Hou je mond. Je bent niet grappig.'

'Maak een paar knoopjes los, dat vindt Maarten lekker. En wij ook.'

'Koop maar een *Playboy* om je op af te trekken,' roep ik en steek mijn middelvinger op.

Fedde richt een pistoolgebaar op Barend en schaterlacht om mijn reactie.

Ik dank onze CEO Maarten op mijn blote knieën dat ik een eigen kamer heb. De ruimte is slechts drie bij drie en ik kijk uit

op de A10, maar hé, het is mijn plek. Niet dat ik de mannen, alias kleuters, met hun flauwe seksgrappen niet aankan, maar het is er zo heerlijk rustig.

Ik geef een zacht klopje en loop dan naar binnen. Elke keer als ik het kantoor van onze CEO betreed, word ik naar de ramen toe gezogen, het lijkt wel een vissenkomp. Maar wel een van waaruit je het mooiste uitzicht hebt en praktisch heel Amsterdam kan zien.

‘Dat duurde lang,’ bromt Maarten, zijn vinger priemend naar de zwarte leren bank waar Okke met een blik zit die zegt dat ik het niet moet wagen om naast hem te gaan zitten. Wat een vijandigheid ineens. Gelukkig is het een gigantische hoekbank.

‘Ik werd opgehouden. Sorry.’

‘Door je moeder zeker?’ Okkes grijns is normaal nooit zo smerig. En zit hij nou vies en quasinonchalant op een kauwgompje te kauwen?

‘Okke, hou je snavel.’ Maarten heeft gelukkig deze keer geen geduld voor wie of wat me ophield en begint meteen aan zijn monoloog. Dat is typisch onze CEO, hij praat en praat totdat hij zelf een vraag stelt. ‘Luister Teddy, ik heb Okke net verteld dat ik interessant nieuws heb voor jullie.’

Aha, dat verklaart Okkes neurotische gedrag.

‘Ik kom direct ter zake: er zijn problemen bij het kantoor in Toronto, en Andrew Burns heeft me persoonlijk gevraagd om hun CFO te ondersteunen, kortom, om het bedrijf te redden. Dit vereist volledige inzet en ik heb besloten die uitdaging aan te nemen. En nu zoeken we iemand die mijn functie hier in Amsterdam voor een halfjaar kan overnemen.’

Okke en ik schieten tegelijkertijd overeind, zijn ogen zo groot als schoteltjes, de mijne vast ook. Hij is minstens zo ambitieus als ik en soms zelfs beter in zijn werk. Maar dat laatste ga ik natuurlijk nooit hardop zeggen.

‘Ik had gehoopt dat Andrew vanaf het hoofdkantoor in Manchester vanochtend meer info zou geven, maar hij was kortaf en druk. Hoe da-’

‘Waarschijnlijk druk met het verwerken van gisteravond,’ zeg ik luchtig.

Maarten en Okke trekken allebei een wenkbrauw op. Okke weet dat ik me op glad ijs begeef door onze CEO te onderbreken.

Ik geef ze een blik die zegt dat ze het zouden moeten weten. ‘Bayer München heeft Manchester United gisteren verpulverd in de Champions League. Geen wonder dat Andrew zo reageert.’

‘Scherp hoor, Thijssen.’ Maarten knikt goedkeurend en nipt van zijn koffie.

1-0 voor mij, Okke van Steenhuizen

Okke leunt naar voren, zijn ogen strak op onze CEO gericht. ‘Alles goed en wel, maar toen onze vorige accountmanager vertrok, kreeg Teddy zijn kantoor. Jij zei dat mijn tijd nog zou komen. Is dat moment niet nu?’

‘Ik ben het echt niet vergeten.’ Maarten knikt traag en begrijpvol, terwijl ik eigenlijk wil schreeuwen: ‘Okke, begin er niet weer over!’

Die kamer blijft een doorn in zijn oog, vooral omdat hij hier een halfjaar langer werkt dan ik. Dat was sneu, maar toch, hij kan het vergeten, dat heeft er niks mee te maken. Maarten moet mij hebben als zijn vervanger.

‘Volgens mij is het zo,’ zeg ik met een ontspannen glimlach. ‘Destijds had ik per direct een eigen kamer nodig vanwege mijn werk in overnames en investment banking. Dat vroeg om focus. Nog steeds. Deze nieuwe ontwikkeling moeten we in een ander licht zien.’

‘Precies, laten we praten over wat nú speelt.’ Maarten draait zich om en bekijkt zijn computerscherm.

‘*Fuck you!*’ mimet Okke.

Ik haal mijn schouders op en snuif een beetje alsof zijn reactie mij niets doet.

‘Jullie zijn de senior managers en allebei geschikt voor deze tijdelijke functie. Het hoofdkantoor zal jullie prestaties de komende tijd evalueren, en in combinatie met mijn advies zal er een besluit worden genomen. Ik heb maar één verzoek: wie mij ook vervangt, zorg ervoor dat jullie goed blijven samenwerken en elkaar met respect behandelen.’

‘Uiteraard, Maarten.’ Okke strijkt door zijn blonde krullen en kijkt vol vertrouwen om zich heen. Hij is er helemaal klaar voor. Maar ik ook! Wat ik in mijn voordeel heb is dat Maarten een zwak voor me heeft, op een vaderlijke manier dan, begrijp me niet verkeerd. Daarnaast ben ik professioneel en zo toegewijd dat ze me gerust werknemer van de eeuw mogen noemen. Ik kan niet wachten om in deze vissenkomp te mogen werken. Eerst zet ik die lelijke leren hoekbank eruit en dan laat ik een paar van die grote planten bezorgen. Of nee, ik laat Rhea gewoon langskomen om het te stylen. Daar heb je vriendinnen voor.

‘Goed, jullie kunnen gaan; over vijf minuten heb ik een meeting. Ik licht de afdeling over een halfuurtje zelf in. Dus mondje dicht.’

Terwijl ik langs Maarten loop, zegt hij: ‘Teddy, een momentje nog.’ Hij wacht met praten totdat Okke de deur achter zich heeft gesloten. ‘Dat alles met je vader. Gaat het wel?’

‘Hoe weet jij dat?’ vraag ik verbaasd. Heeft mijn secretaresse misschien privé zaken doorgespeeld aan mijn baas? Dat is zo goed als onmogelijk. Gwens loyaliteit is als die van een dobermann die over zijn baasje waakt.

‘Ik zag een huilende vrouw bij de receptie en ben even gaan kijken. Wat is er precies gaande?’

O god, mijn moeder. Hoe hysterisch zou ze zich gedragen hebben? Mijn hoofd gaat wanhopig op zoek naar het perfecte ant-

woord, maar ik vrees dat dat alleen de waarheid kan zijn. Maarten heeft een bloedhekel aan het vermengen van werk en privé, maar nóg meer aan liegen.

‘Mijn excuses,’ zeg ik. ‘Dit alles zal mijn werk niet beïnvloeden.’

‘Dat vroeg ik niet, Thijssen.’ Zijn stem is streng, maar zijn ogen stralen zachtheid uit.

‘Sorry,’ verzucht ik. ‘Mijn moeder is een beetje in de war over verschillende dingen, zoals het overlijden van mijn vader en wat ik eventueel van hem erf.’

‘Aha. En jij?’

‘Ik ben niet in de war,’ zeg ik vlug. ‘En ik kan mijn moeder prima steunen.’

‘Maar wie steunt jou?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Precies zoals ik het zeg.’ Hij knijpt zijn ogen samen en blijft me vragend aankijken.

‘Maarten, ik heb mijn vader niet gekend, dus ik voel niet veel bij de hele situatie. Daarnaast zijn mijn moeders herinneringen aan hem allesbehalve positief. Dus wat moet ik ermee? Dat geeft je alleen maar een rotgevoel.’ Ik trek een wrang gezicht terwijl ik mijn arm om mijn buik vouw.

‘Ah, blijkbaar voel je toch iets,’ zegt hij met een alwetende glimlach. ‘Kom op, Teddy, zelfs een negatief gevoel is een gevoel. Je moet hier wel degelijk iets mee. Je bent niet naïef, dus gedraag je er ook niet naar.’

Ik staar hem aan, met mijn mond vol tanden. Dat laatste gebeurt me niet vaak. Eigenlijk nooit. Hij praat vastberaden en predikend verder: ‘Mijn vrouw en dochters zeggen vaak dat ik een werkver slaafde ben, helemaal gefocust op cijfers en geld. En ja, ze hebben gelijk. Maar er is één ding dat zowel zij als ik van groot belang vinden: mijn menselijkheid en mijn betrokkenheid bij anderen. Ik herken veel van mezelf in jou en in de andere jonge honden

hier. We zijn ambitieus, werken hard en dat vuur om te winnen en de beste te zijn, dat hebben we allemaal. Ik ben echt trots dat het kantoor in Manchester ons als voorbeeld stelt voor alle andere kantoren van Thompson & Burns. We trekken klanten aan en onze winstmarge is top.'

Ik knik, wiebel wat heen en weer, me afvragend waar hij precies naartoe wil met dit lange verhaal. Ik weet toch allang dat we een succesvol bedrijf zijn. En Maarten weet heel goed dat mijn spanningsboog kort is. Alsof hij mijn gedachten kan lezen, bromt hij: 'Teddy, jij ongeduldig stuk vreten. Laat me je dit als een ouwe rot meegeven: negeer nooit je gevoel, zelfs niet bij zaken. Anders ga je sneller onderuit dan je denkt en ben je voordat je het doorhebt alles kwijt.'

Ik beantwoord zijn strenge blik met een gelaten glimlach.

'En nu mijn kantoor uit, we moeten verdorie geld verdienen!'

Op de gang staat Okke tegen de glazen wand aan geleund met op te wachten. Hij klakt met zijn tong. 'Wat wilde hij van je?'

'Goed nieuws. Maarten zei dat de komende maanden een formaliteit zijn en dat ik de nieuwe tijdelijke CEO word.'

'Trut!' mompelt hij terwijl hij achter me aan loopt. 'Zeg nou gewoon.'

'Het was niets bijzonders. Hij vroeg hoe het met me gaat vanwege het overlijden van mijn vader. Hij was helaas mijn huilende moeder tegen het lijf gelopen.'

'Ja, enorm kut voor je. Gwen zei al zoiets. Ik verloor mijn vader zes jaar geleden. Trek je het een beetje?'

'Lief dat je het vraagt, maar ik heb mijn vader niet gekend en hij mij ook niet. Dat was een bewuste keuze, ook van zijn kant, dus voor mij is het normaal. Ik ben nog steeds dezelfde Teddy, net zo scherp als altijd!'

'Mijn pa was alles voor me. Dat jullie ervoor kozen om geen contact te hebben, kan ik echt niet begrijpen.'

Ik draai me naar hem toe en wacht met praten tot een van de stagiaires langs is gelopen. ‘Het is simpel. Dat wil zeggen dat jij een goede jeugd en een fijne relatie met je vader hebt gehad. Dat was bij mij niet het geval. Ik moet weer aan het werk.’

‘Gevoelig onderwerp?’

Ik zeg niets terug.

‘Nog even over die functie dan.’ Hij tempert zijn stem. ‘We zijn al jarenlang elkaars rivalen. Maar als ik verlies, dan het liefst van jou. Soms ben je gewoon briljant.’

Ik kijk diep in zijn ogen om erachter te komen of hij een grapje maakt, maar hij lijkt oprecht te zijn. ‘Wauw Okke, ik sta versteld.’

‘En nu niet ineens smoorverliefd op me worden, want ik heb tegenwoordig een vriendin.’ Hij kijkt trots en zet zijn dikke duimen achter zijn uitgelubberde bretels.

‘Wat leuk voor je. Op ieder potje past toch wél een dekseltje.’

‘Je wilt niet weten hoeveel vrouwen met me naar bed willen.’

‘Dat mag je inderdaad voor jezelf houden,’ zeg ik, en ik begin weer te lopen.

‘Dan zeg ik hierbij: *May the best man win*.’ Hij steekt zijn vuist uit voor een boks. ‘Ik ga je het niet makkelijk maken, Teddy Thijssen.’

‘Bedankt voor de uitdaging. Het maakt de overwinning alleen maar zoeter.’

‘Eindelijk, daar heb je ze!’ Barend springt op van zijn stoel en spoort de anderen aan mee te luisteren.

‘Koest mannen, Maarten brieft jullie over tien minuten,’ zegt Okke gewichtig, hij ploft neer achter zijn laptop.

Barend zet een smekende blik op. ‘Thijssie, kun je het Kreuzer-Linth-verslag dat ik vandaag heb gemaakt nog doorlezen en bespreken?’

‘Yep, om vier uur, in mijn kantoor. Geen minuut later.’

‘Je bent een topper, ik neem de Cup-a-Soup mee. Tomaten of kip-kerrie?’

‘Een espresso van de bar om de hoek is prima.’ Ik loop door naar mijn kamer. ‘En binnenkort is het mevrouw Thijssen voor je. Wen daar maar alvast aan.’